

δτι δέν σταματούν, τούς παίρνει τὸ κατέπιν τρέχοντας καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου εἶχαν ἐμφανισθῆ ὁ Μιραμπώ. Μόλις τὸν εἶδαν, ἀπὸ μακριὰ ἀκόμη, ὁ ἀμαξῆς ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν.....καλουκοφόρων, εἶπε στὴ Σοφία : «Βλέπετε Κυρία, δτι κάποιος εἶχε μῆτι.» Ἄλλ' ὁ Μιραμπώ, χωρίς νὰ λήσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμία του καὶ σὰ νὰ μὴν συνέβαινε τίποτε ἀπολόγως, σπαύθει πρὸς συνάντησίν τους καὶ σοβαρὰ τούς λέγει : «Τὶ γυροῦσατε ἐδῶ πέρα ;» «Κύριε, ἀπαντῆ ὁ ἀμαξῆς, δέν φανταζόμαστε δτι εἶστε ἐσεῖς.» «Ἐγὼ ἢ ἄλλος, εἶχατε τὸ θράσος νὰ παρακοῦσατε στὴν κυρία σας ; Ὅδηγηστέ με, γλήγορα πλησίον τοῦ κ. Μοντιέ > Ὡς εἰδῶ ἦταν ὁ πρόλογος ἀκομῆ τῆς κωμῆδας. Ἦ καθ' αὐτὸ κωμῆδα ὄχιος δταν ὁ Μιραμπώ εὐδότησε μπροστὰ στὸν ἄντρα τῆς Σοφίας. Καθόλου ταραγμένος γιὰ δτι εἶχε συμβῆ, προχωρῶν μὲ τὸ φυσικώτερο ὕψος τοῦ κόσμου, φιλιῶν τὸν Μοντιέ καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ διηγῆται μὴ ἱστορία πού εἶχε ἐκείνη τὴν στιγμή ἐπινοήσει. Τοῦ λέγει δτι ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Βέρνη καὶ πῆγαινε στὸ Παρίσι γιὰ μὴ ὑπόθεσι, καὶ δτι εἶχε κανονίσει ἔτσι τὸ ταξιδί του, ὅσα νὰ περνοῦσε τὴν νύκτα ἀπ' τὰ Πονταρλιε γιὰ νὰ ἰδῆ λίγο τὸν Μοντιέ καὶ τὴν γυναῖκά του. Εἶχε διαλέξει τὴν ὥρα πού ἐπρωγε ἢ ὑπηρεσία γιὰτι δέν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ κανένας καὶ τὸν προδῶσι στὸν Φρούραρχο. Στὴν αὐτὴ ὥραος συνήντησε μὴ ὑπηρετρία, τὴν Μαρία; ἐκείνη δέν τὸν ἀνεγνώρισε, νόμισα δτι εἶνε κλέφτης, σήκασα ὄλο τὸν κόσμο στὸ πόδι, ὡς πού οἱ ὑπηρετὰς εἶπαν δτι ἦταν ὁ Μιραμπώ.» Αὐτὰ καὶ ἄλλα διηγῆθηκε ὁ δαιμόνιος φίλος τῆς Σοφίας στὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἦταν τόσο φυσικὸ καὶ πιστικὸ τὸ ὕψος του, ὅσα τὸ Μοντιέ, δταν ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸν ζήτησε ὁ Μιραμπώ τὴν εἶδα ν' ἀποσπρῆ, γιὰτι θὰ σηκωνοῦσαν τὴν ἄλλη μέρα τὸ χαράματα γιὰ νὰ φύγῃ, εἶπε, καταξίζοντας τὴν γυναῖκά του : Ὁ καυμένος ὁ Μιραμπώ, τι τραβῆ !...

Ἔστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ κατέλαβε τῆς σχέσεις πού ὑπῆρχαν μεταξὺ τοῦ Μιραμπώ καὶ τῆς γυναίκας του, καὶ τῆς ἐκανε δορυμνότητας παρατηρήσεις. Ἡ Σοφία, γιὰ νὰ περάσῃ λίγο ὁ θυμὸς τοῦ ἀνδρός τῆς, ἐπέστρεψε στὴν οἰκογένειά τῆς, στὸ Ντιζόν. Ἄλλὰ ἐκεῖ γάσσο καὶ ὁ Μιραμπώ ! Παραουσιάστηκε, ὁ φιλαράκος, μὲ ψευδῶνυμο, ὡς μαρκήσιος ντὲ Λανσφοντρά (Κεραυνορρίχτης).

Ἡ μήτερα ὅμως τῆς Σοφίας ὁ ἕνα χορὸ ὅπου βρισκόταν καὶ ὁ Μιραμπώ, κατέλαβε ἀπ' τὴν ταραχὴ τῆς κόρης τῆς, ποιὸς ἦταν πράγματι ὁ παρῆγορος αὐτὸς μαρκήσιος Λανσφοντρά. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψι ἢ μὲν Σοφία ἀναγκάστηκε ἀπ' τὴν οἰκογένειά τῆς νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν ἄνδρα τῆς, ὁ δὲ Μιραμπώ ἐκοιμήθη στὸν πόρο τοῦ Ντιζόν. Σὲ λίγο ὅμως ἀφίεται ἐλεύθερος ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γαλλία. Ὁ Μιραμπώ πῆγαινε στὴν Ἑλβετία. Ἐκεῖ τὸν συναντᾷ ἡ Σοφία καὶ καταφεύχοντα μαζὶ στὴν Ὀλλανδία. Στὴν Ὀλλανδία ἐπέρασαν οἱ δύο ἴσροτεννοὶ ἐννιά μῆνας, γεμάτους στερήσεις ἄλλα καὶ ἐτυφία. Ὁ Μιραμπώ ἐργαζόταν σὰ οὐκ ἄλλως σὲ διακόρους ἐκδοτικὸς οἴκους, καὶ ὅλα ὅμως αὐτὰ ἦταν εὐτυχῆς, εὐτυχῆς ὅσο ποτὲ ἄλλοτε γιὰτι ζοῦσε μὲ μιά γυναῖκα πού ἐλάτρευε σὰ θεὸ. Ὡς τόσο καὶ ἡ εὐτυχία τους αὐτὴ πῆρε τέλος.

Τὴν Μάιο τοῦ 1774 συνελήφθησαν κατὰ διαταγὴν τῶν οἰκογενειῶν τῶν στὸ Ἀμστερνταμ, ὅπου ἦταν κρυμμένοι, καὶ μεταφέρθησαν στὸ Παρίσι Ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸν μὲν Μιραμπώ τὸν ἐστειλαν στὸ φρούριον τῶν Βενσαινών. ὅπου ἔμεινε κλεισμένος τέσσερα ὀλοκληρὰ χρόνια. τὴν δὲ Σοφία σ' ἕνα μοναστήρι. Ὅταν ἐβγήκε ἀπὸ τὸ φρούριον ὁ Μιραμπώ ἐτρέψε νὰ ἰδῆ τὴν Σοφία. Ἦταν ἡ τελευταία τῶν συνάντησι. Καὶ οἱ δύο κατάλαβαν δτι ὁ μακρὸς χωρισμὸς καὶ οἱ ταλαιπωρίες εἶχαν σκοτώσει ὅσα ὕστερα ἀπὸ τεσσάρων χρόνων φιλίασι, ὀρχήθησε μὲ ὅλη τὴν ὀρμὴ τῆς ῥομαλέας του φύσεως στὴς ἐφημέριες ἀγάπης. Ὅσο γιὰ τὴ Σοφία ἀγάπησε ἕνα λοχαγὸ τοῦ ἱππικοῦ, τῆς παραμονῆς ὅμως τοῦ γάμου τῶν ὁ λοχαγὸς ἀπέθανε καὶ τότε ἐκίνη ἄπ' τὴν ἀκελπεία τῆς, μὴν μπορῶντας πειὰ νὰ ζήσει σκοτώθηκε.

Ἔτσι τελείωσε ὁ περιφημότερος ἔρωσ ἐκείνου, πού ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἦταν γραφτὸ νὰ γένῃ χάρις τοῦ ὀρητορικῆ του δύναμι τὸ εἶδωλο τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ἕνας ἀπὸ τούς μεγαλυτέρους ἥρωας τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΗΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ «Μπουκέτο», ὅπως ἔξρου οἱ ἀναγνώστες τὸν γιὸ ν' ἀποκτήσῃ ἐνδιαφέροντα Ἑλληνικὰ ἀναγνώσματα δέν ἐφείσθη διαπανθῶν. Μεταξὺ τούτων εἶνε καὶ τὰ «Απομνημονεύματα» τοῦ Δημητράκοπουλου τὰ ὁποῖα τὸ «Μπουκέτο» ἤφρασε ἀπὸ τὴν χέρου τοῦ ἀειμνήστου συγγραφέως ἀντὶ 2.000 δρ. Δυστυχῶς ὅμως ἐσχάτως ἤγειραν ἀπαιτήσεις ἐπ' αὐτῶνκαὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τοῦ μακαρίου καὶ μέχει τῆς ἐπιλύσεως τῆς κληρονομικῆς αὐτῆς διαφορᾶς, δὴ καθυστερήσῃ ἡ δημοσίευσσις τῶν «Απομνημονευμάτων» καθόσοντὰ χειρόγραφα παρέλαβαν ὁ κ. Ανακριτῆς, Ἰνα τοῦ χρησιμύσουσι διὰ τὴν δικασίαν. Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τούς ἀναγνώστας διὰ τὴν ἀταξίαν αὐτὴν δι' ἣν δέν εὐθύνόμεθα οὐδὲλας.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. M.

Τὴν φυσιογνωμία τῆς χαρακτηρίζει μιά ἐκφρασις πού προσελκύει ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον. Εἶνε πολὺ μελαγχροῖσι καὶ ὡς ἀντίθεσις τὰ εὐάλλευκα δόντια τῆς. Ἐχει ἕνα ὕψος συμπαθέστατον ὅταν ὀμιλῆ καὶ οἶς ξεκουράζει ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς, καὶ ἡ εὐχάριστη ὀμιλία τῆς ἑαῖμα δροσερότητος καὶ παρ' ὅλη τὴν νεαροτάτην ἡλικίαν τῆς, δέν ὑπάρχει φιλανθρωπικὴ ἐργασία πού νὰ μὴ εἶνε ἀξιοθαύμαστη συνεργάτις. Ταξιδεύει συχνὰ, ἡ προτιμυῖα τῆς εἶνε Βερολίνον καὶ Βιέννη. Δέν λείπει ἀπὸ καμμιά παράστασι ξένου θιάσου, οὔτε σημεῖαινε ποτὲ ἀπουσίαν ἀπὸ καμμιά συναλία. Ντύνεται μὲ γούστο, καὶ παρ' ὅλην τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιμεληταὶν μόρφωσιν τῆς ἀγαπᾷ πολὺ τὴν κοκεταρία καὶ ἐπιμελεῖται ἰδιαίτερος τῆς τουαλέτης τῆς. Ἀποφεύγει ντάνσιγκ καὶ ἐν γένει χορευτικὰς συγκεντρώσεις.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἀλησμόνητη ἡ πρεμέρα τῆς Βέρας Σερζίν ὑπὸ ἐποπιν κόσμου, τουαλετιῶν, σιλουετιῶν, θαυμασίον σορτί, καὶ κομψῶν συνόλων. Ὑπεριχόνου τουαλέτες βραδυνῆς σὲ χρώματα ἐκτυφλωτικά, καὶ ὡς ἀντιδρασις ὄχι ὀλλίαι μαῦραι. Ἐν τῷ μεταξὺ βλέπετε φορέματα σπέρ, πολλὰ ἀπογευματινὰ μὲ ἐπαναφόρια ὀμοιοχόρμα καὶ ἀπεριόριστα, ποικιλία καπέλλων, ψάθινα, βελουδένια, καστόρινα καὶ ὀμοιοχόρμας καταλλήλότερα καὶ ὠραιότερα ἦσαν τὰ χρωματιστὰ βελουδένια πού ἡ πλέον κοκέτες τὰ εἶχαν συνδυάσῃ μὲ φορέματα μεταξωτὰ τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως.

— Ἀναφερόμεν μερικὲς ἀπὸ τῆς πλέον χαριτωμένες ἐμφανίσεις. Δις Φιλιγκῦ ἕνας τύπος πικάντικης εὐμορφῆς μὲ πράσινη ζωζέτ καὶ σορτί ἀπὸ βελουδο βιέγ-ὄρ. κ. Ἀιβαντιδὴ φόρεμα κόκκινο καὶ καπέλλαν σὲ ἴδιο χρώμα ἀπὸ βελουδο καὶ μπόρ μεταξωτὸ. κ. Σ. Σταῖκου ἀπλοῦστατον ὄσον καὶ κομψῶν σύνολον μπέξ, κ. Συριώτη ρόξ καὶ μαντῶ μαῦρο μὲ γούτες γκρι, κ. Μπέμπη βελουδο ἔξουον, δις Ἡσαῖα κατακόκκινο φόρεμα καὶ μιά κὰπ ἀπὸ βελουδο, πού σχηματίζει μπουγιοννέδες, κ. Θεοχάρη ρουμπὶ τουαλέτια ἔξουον καὶ καστόρινο καπέλλο, κ. Λόντου μαῦρα καὶ ρόξ, δις Βέντοβα μαῦρα καὶ λευκὴ γενὰρ, δις Μπονισὲλ βελουδίνη ἔξουον ρουμπινα, κ. Βέρα πράσινα καὶ ὀμοιοχόρμων καστόρινο καπέλλο, κ. Κ. Ἀθανασιάδῃ βελουδύκωνον ἀνάσμιλ κ. Ε. Νεγρετόνητῃ μὲ μαρῖν ζωζέτ καὶ χουσι, δις Μαραγκοῦ ροζὲ ζωζέτ μὲ δαντέλλες καὶ βελουδίνον καπέλλο, κ. Μάχη Τριανταφύλλου μώβ-ροξ ζωζέτ μὲ δαντέλλες κ. Χέλυμ βελουδο ὀράνζ καὶ γενὰρ λευκῆ, δις Σαμορφορον λαμὲ ἀρζάν καὶ ρόξ.

— Ἡ κ. Βέρα Σερζίν ἐπέδειξεν μοντέλλα παριζιάνικα «Σιμπέρ» σὲ ἀξιοθαύμαστον γούστο καὶ οἰκ. Στὴν πρώτην πράξιν φορεῖ τουαλέτια λευκὴ κρέπ - ντὲ - οἶν, γαυρινομένη μὲ βυσινί. Β' πράξιν μὴ ὀνεαρωδὴ τουαλέτια ρόξ κεντημένην στραις καὶ μπριγιάν σὲ φόντο ρόξ σιφόν, ἡ ὁποία συνεπληρῶνεται μὲ σορτί ρόξ κεντημένη ἐπίσης ὀλη μὲ γιολωστερῆς πέτρες, καὶ γαυρινομένη καφέ ἀληθινὴ γούνα. Στὴν τρίτῃ πράξιν ἕνα ἀπεριγχατόν φορέμα τ - ταγιέ καφέ κορσὰξ ἀπὸ κρέπ μεταξωτὸ, φούστα βελουδένια στὴν ἴδια ἀποχρῶσιν, καὶ γαυρινομένη μὲ χουσι μαντῶ—βέστα, βελουδίνον καπέλλο μὲ τεπὲ ὀψηλὸ πολὺ, ἐπίσης καφέ.

— Ἐκτατοῦς εὐχάριστη χορευτικὴ βραδυὰ τὴν παρελθούσαν Δευτέρα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Σκαναβῆ. Ἡ οἰκοδέσποινα πολὺ εὐμορφη μὲ τουαλέτια σιφόν μαῦρο, κεντημένο μπριγιάν καὶ στράς ἀσιέ. Δις Ἀλ. Σκαναβῆ τουαλέτια ἀριστουεργητικὴ κόκκινη κεντημένη στράς κόκκινα.

— Ἡ αἶθουσα τοῦ χοροῦ θαυμασία μὲ ταπεταρία σὲ χρώμα χρυσο καὶ κουστίνες μπροστὰ στὸν ἴδιο τόνο, στὸ βάθος ἕνα σαλόνι «κώξ» σὲ χρώμα γκρι λακὲ ὁ τοίχος πού ἐχρησίμευε ὡς ταιριαστὸ φόντο, στὴν κομψὴν ἐπίπλωσιν σὲ χρώμα μπροκτώ.

— Μεταξὺ τῶν κομψοτέρων Δις Γ. Τσακασιάνου ἐκ Ρουμανίας τουαλέτια ἀπὸ βελουδο ροζῶν, κ. Δ. Χαρισιάδου βελουδο πράσινο φουαῖν, Δις Ν. Νικολαΐδου σιφόν ὀράνζ μὲ στράς, κ. Δημητριάδῃ κίτρινο ζωζέτ, κ. Οἰκονόμου κομψὴν τουαλέτια ἀρζάν.

— Λίαν πολὺκοσμες ἡ κοῦρσες τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Παροῦσιαι ὀλλαι αἰ φαντακὶ θιασώιδες τοῦ πεζοῦ μὲ φορέματα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπλά. Σημεῖαινε μὲ Λυκουρέζου, τζαμπέρ καὶ φούστα μπροκτώ, κ. Χαρισιάδου μαντῶ καὶ φόρεμα μὲ πᾶντέλ καὶ καπέλλο στὸν ἴδιο τόνο βελουδένιο Δις Μεταξῶ βελουδίνη βέστα καὶ φούστα τέτ - ντὲ - νεγκρ, κ. Πετρίδῃ σύνολον κομψοτάτον πράσινο, κ. Στ. Πισματζόγλου πολὺ εὐμορφη μὲ τουαλέτια κομψὴν.

Ἡ Μονταίν

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ βον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθ' αἰῶνον Σάββατον 3ο τοῦ μηνός. Ἀφθονία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ θαυμασίον εἰκόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιχομένων τῆς εἶνε καὶ τὸ ἔξης : «Ἡ ἀρρώστια τοῦ Φόβου», «Γιὰ τὴν ἀγάπην του», διήγημα τῆς Ντελαί, ὁ «Δυστυχῆς ὄζυλος» τοῦ Γκομαί, τὸ «Ψυχροδάτο», ὁ «Χορὸς τῶν Ἀγγίων», «Τὸ κακὸ Φεγγάρι» τοῦ Μπαρμπύς, «Ἡ ὀξία τοῦ Γαῖδρόρου», οἱ «Ἀμερικανοὶ Διοικητοὶ μωροῦχοῦ», ὁ «Τζὰκ Ντέμποῦ», «Μιὰ Ἐρωτικὴ ἱστορία» τοῦ Μπουρεζι, ἡ «ἱστορία τοῦ Μουχαμμάδ» τοῦ Κιπλίγ, «Πῶς ἀνεβάζεται ἕνα θεατρικὸ ἔργο», ἕνα Ἐρωτικὸ Τραγούδι, «Ἡ Ἐρῶμα σὲ Ἐγκοῦνα» τοῦ Μαργκερίτ, «Ἐρῶμαξ πού καταστρέφουσι», «Ποιὸς εἶνε ὁ Δολοφόνος» καὶ ἄπειρα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ἀστεία, ἀνέκδοτα, μῦθος, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένου, γελοιογραφίαι ἑλληνικῆς καὶ ξένου κλπ. κλπ.